

Het maakt altijd indruk op mij als mensen hun doden kunnen eren

W

e aten kippensoep aan de grote eettafel die afkomstig was uit het ouderlijk huis van mijn vriendin. Ze had de ontruiming daarvan, na de dood van

haar moeder, net achter de rug. “Daar zit ik weer,” zei ze. “Aan deze tafel heb ik mijn hele jeugd doorgebracht.” Het gaf haar een troostrijk gevoel dat er, na de amputatie die het overlijden van je laatste ouder is, nu toch nog een lijn in de tijd werd doorgetrokken: aan deze tafel zouden zij, haar kinderen en kleinkinderen oude tradities voortzetten en nieuwe hoofdstukken toevoegen aan het verhaal van haar familie. Ze had verder eveneens het antieke ledikant van haar moeder haar hol in gesleept, het ontmanteld en uit de mooiste delen een omlijsting voor haar eigen bed laten maken. En moeders naaidoos, met al z’n vakjes en laadjes, was ook bij haar thuis beland, zodat ze voortaan bij het ergens een knoop aanzetten vanzelf zou volstromen met herinneringen. Het maakt op mij altijd veel indruk als mensen er zo goed in zijn om hun doden te eren. Ik vind dat een bijzonder talent. Ik wenste dat ik het ook bezat, want het doet zo’n recht aan juist de rijkdom van het leven en het menselijk repertoire. Maar het is niet iedereen gegeven om in een knopendoosje of het hoofdeinde van een bed kostbare

relikwieën te zien. Toen ik zelf met mijn zusje jaren geleden mijn moeders appartement ontruimde, was ik vooral in de greep van een hulpeloze, haast schaamtevolle verlamming: dit was dus wat er van een mensenleven overbleef, deze verzameling dingen. Hier probeerde je een fatsoenlijk mens voor te zijn: om na je dood je dierbaren op te zadelen met spullen die op z’n best naar de kringloopwinkel konden worden gebracht, maar die hoofdzakelijk in een container zouden belanden. Mijn zusje stond erop dat ik, het meest ruim behuisd van ons tweeën, me zou ontfermen over de trots en glorie van onze moeder, haar eikenhouten dressoir, zodat het ‘in de familie zou blijven’. Maar ook ik had geen plaats voor dat bakbeest, en we waren geen van beiden zo inventief om er de deurtjes uit te halen en die thuis in onze keukenkastjes te schroeven, ongeveer zoals mijn vriendin met haar moeders bed had gedaan. En zo komt het dat ik woon in een huis zonder veel tastbare herinneringen aan de ouders uit wie ik ben voortgekomen. Het is een beetje armetierig, dat vind ik zelf ook. Wat kan er toch een enorme kloof gapen tussen wie je bent en wie je zou willen zijn.

Renate Dorrestein

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in *iedere Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.